

ἀρλούμπας ὁ, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρλούμπα.

Ο λέγων ἀνοήτους λόγους: Δὲ μπορεῖς νὰ κουβεντιάσῃς μαζί του, γιατί εἶναι ἀρλούμπας. Συνών. ἀρλουμπα-
της, σαχλαμάρας.

ἀρλουμπατζῆς ὁ, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρλούμπα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τζης.

Ἀρλούμπας, ὁ ἰδ.

ἄρμ ἐπιφών.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *armes* = ὅπλα.

Μόνον ὡς στρατιωτικὸς ὄρ., παράγγελμα κατὰ τὴν ἐκτέ-
λεσιν ἐνόπλων κινήσεων τῶν στρατιωτῶν λεγόμενον κατό-
πιν ἄλλων δηλούντων τὸ εἶδος τῶν κινήσεων: Φρ. Ἐπ'
ὄμον - παρὰ πόδα - παρουσιάστε - φέρετε ἄρμ!

ἄρμα τό, Ἡπ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Αἴγ. Δημοτσάν.
κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄρμα.

Ἡ λ. ἄνευ σαφοῦς καὶ ἀκριβῶς ὠρισμένης σημ. εἰσ-
ήχθη ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης: Ἄρμα Φαραὼ καὶ
καρδιά μπουφφα (ἐπὶ τοῦ κομπορρημονοῦντος θρασυδείλου.
Πβ. Π. Δ. <Ἐξοδ. 15,4> «ἄρματα Φαραὼ καὶ τὴν δύναμιν
αὐτοῦ ἔρριπεν εἰς θάλασσαν») Κεφαλλ. Ἄρμα πυρὸς ἐγέ-
νετο (ἐπὶ τοῦ ἀστραπιαίως ἐξαφανισθέντος ὡς ὁ προφήτης
Ἡλιοῦ, ὅστις ἀνηρπάγη ἐπὶ ἄρματος πυρὸς. Πβ. Π. Δ.
<Δ' Βασιλ. 2,11> «καὶ ἰδοὺ ἄρμα πυρὸς καὶ ἵπποι πυρὸς
καὶ διέστειλεν ἀναμέσον ἀμφοτέρων καὶ ἀνελήφθη Ἡλιὸν
ἐν συσσεισμῷ ὡς εἰς τὸν οὐρανόν») Πελοπν. Ἄρμα πυρὸς
ἢ ἄρμα πύρινον (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Πῆι ἄρμα
πῦρ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Αἰτωλ. Ἐφυγε ἄρμα πύρμα
(τὸ πύρμα εἶναι μεταπλασμός τοῦ πῦρ κατ' ἀναλογικ. ἐπί-
δρασιν τοῦ ἄρμα. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. Ἄρμα
βάρκα (ἢ φρ. ἐφ' ἧς σημ. καὶ αἱ προηγούμεναι ἔχει τὸ
βάρκα κατ' ἐπίδρασιν τῶν ναυτικῶν παραγγελμάτων) Σύμ.
Τ' ἄρπαξαν ἄρμα πύρμα κ' ἔφυγαν (ἔφυγαν ἀστραπιαίως)
Ἡπ. Ἄρμα θῦμα ἔπασα κ' ἔκανα τὴ δουλειά μου (ταχέως
ἔκανα τὴν ἐργασίαν μου. Ἀγνωστον ἂν τὸ θῦμα εἶναι τὸ
ἀρχ. ἢ παραφθορά τις τοῦ ἀκατανοήτου καταστάματος
πύρμα) Αἴγ.

ἄρμα ἢ, (I) Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμάζω κατὰ τὸ λερὸς-λερώνω-λέρα,
τρελλὸς-τρελλαίνω-τρέλλα, φοβερός-φοβερί-
ζω-φοβέρα κτ., περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Γάμος. Συνών. ἀρμασία I, ἄρμασμαν, γάμος,
χαρά. 2) Χορὸς συρτὸς καθ' ὃν οἱ ὀρχούμενοι ἀπο-
τελοῦν μὴ συνεχῇ κύκλον, ἕκαστος δὲ τούτων διαδέχεται
τὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ κύκλου ὀρχούμενον, τὸν σύροντα τὸν χο-
ρὸν (πβ. ἀρχ. ὄρμος παρὰ Λουκιαν. περὶ ὀρχήσ. 12 «ὁ δὲ
ὄρμος ὀρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων καθ' ἓνα
χορευόντων καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμος ἐοικότες»). Συνών.
ἀρμαχορός.

ἄρμα ἢ, (II) Ἀνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νάξ.
(Μον.) Πελοπν. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. Χίος κ.ά. ἄρμα τό,
Κύπρ.

Τὸ Ἰταλ. *arma*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Οἰκογενειακὸν σύμβολον, οἰκόσημον Ζάκ. Κεφαλλ.
Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. β) Ἐθνόσημον Λυκ. (Λι-
βύσσ.) 2) Γενεά, γένος Ἀνδρ. Νάξ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ.
Χίος: Φρ. Τὴν ἄρμα σου! (τῆς ὑβριστικῆς φρ. προτάσε-

ται τὸ αἰσχροῦς σημ. ρῆμα) Ἀνδρ. Σίφν. Σύμ. Σῦρ. || Ἀσμ.

Σ' τὴν πίστι μας, Σ' τὴν ἄρμα μας, Βασίλει, μὴ φοβάσαι

Χίος. 3) Μάνδρα ζώων Πελοπν. (Μάν.): Ἀσμ.

Μωρὴ καφὴ, μαυροκαφὴ, | γιὰ δὲν ἐρχόσουν ἀποβραδὺς
ἀποψηλὰ Σ' τὴν ἄρμα μας | ποῦ ψυχομάχα ἢ μάννα μας!
(καφὴ = ἀδελφὴ).

ἄρμα τό, Βιθυν. Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Καππ. (Σινασσ.)
Κεφαλλ. Κορσ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Λάστ.
Μάν. Μεσσ.) Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Δημοτ. ἄρμαν Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Χαλδ.) Χίος κ.ά. ἄρματον
Κύπρ. ἄρματο Κεφαλλ. — Λεξ. Δημοτ. ἄρμα ἢ, Θράκ.
(Μυριόφ.) Μύκ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ.) — ΑΜαμμέλ.
Θαλασσιν. 102. Πληθ. ἄρματα σύνηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ.
(Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἄρμα, ὁ ἐκ τοῦ Λατίν. *arma* πληθ. τοῦ
armis, ὅπερ νομισθὲν ἐνικ. ἀριθμ. ἐγένεν αἰτία νὰ σχη-
ματισθῇ νέος ἐπεκτεταμένος πληθ. ἄρματα ἤδη κατὰ τὸν
μεσαιῶνα κατὰ τὸ γράμμα-γράμματα κτ., ἐκ τοῦ
πληθ. δὲ τούτου ἐσχηματίσθη τὸ νεώτερον ἄρματο κατὰ
τὸ ἀντίστροφον σχῆμα γόνατα-γόνατο κτ.

1) Ὅπλον παντὸς εἶδους σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.
Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.
κ.ά.): Δὲν ἔχει ἄρμα ἀπάνω του Σῦρ. Τὴν νύχτα παίρνω τὸ
ἄρμα μου καλοῦ κακοῦ Λεξ. Δημοτ. Ἐκρέμασεν Σ' σὸ στον-
λάρ τ' ἄρμαν ἀτ' (στουλάρ' = στῦλος οἰκίας) Χαλδ. Κρατῶ
ἄρμαν Κερασ. || Φρ. Τὰ ῥοῖξε τ' ἄρματα (ὑπεχώρησε) πολ-
λαχ. Τὰ ῥοῖξε τ' ἄρματα (ἐγκατέλειψε τὰς νεανικὰς ἐπι-
θυμίας) Μακεδ. (Βλάστ.) Σ' τ' ἄρματα! (εἰρων. ἐπὶ μεγα-
λαυχούντος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πιάνομαι ἀτ' τ' ἄρματα
(δράττομαι τὰ ὅπλα). Σ' τ' ἄρματα νὰ σταθοῦμε! (νὰ ἐξε-
γερθῶμεν, νὰ ἐπαναστατήσωμεν) Κρήτ. Δὲν ἔχεις μέση
γι' ἄρματα! (πρὸς τὸν δειλὸν) Πελοπν. (Ἀργ.) Ἄρμα μαχαίρ!
(ἐπὶ τοῦ ὀργίλου καὶ σφοδρῶς ἐξημμένου, οἶον: ἄρμα μα-
χαίρ νὰ τὴ σταυρώσῃ τὴ δεινά!) Μύκ. Ἄρμα μανίκα! (συνών.
τῇ προηγουμένῃ, οἶον: ἤρθενε καὶ μ' ἐφορτώθηκενε ἄρμα
μανίκα) Κρήτ. Ἄρμα μανίκα εἶναι ἢ κάθεται (χωρὶς ἐπενδύ-
την ὥστε νὰ φαίνωνται αἱ χειρίδες τοῦ ὑποκαμίσου) Τήλ.
Ἄρμα πύρμα (ἐπὶ τοῦ πανόπλου ἢ τοῦ ἐορτάσιμα φοροῦν-
τος. Διὰ τὸ πύρμα ἰδ. ἄρμα) Σάντ. Ἄρμαν πύρμαν καὶ τὸ
μέγα ἔλεος (ἐπὶ τοῦ πανόπλου) Σταυρ. || Παροιμ. Χωρὶς
ἄρματα Σ' τὸν πόλεμον δὲν πάνε (ὁ ἐπιχειρῶν τι πρέπει νὰ
ἔχῃ καὶ τὰ ἀπαραίτητα μέσα τῆς ἐκτελέσεως) σύνηθ. Τοῦ
ἀρμάτου ὁ φόβος φύλαχτρο (τὸ ὄπλον ἐκφοβίζει καὶ ἀπομα-
κρύνει τοὺς κακοποιούς) Λεξ. Δημοτ. Ἄρμα καὶ γράμμα
ἀπὸ χειροῦ (ὁ πολεμιστὴς καὶ ὁ λόγιος πρέπει νὰ ἔχουν
ἀδιαλείπτως ἀνὰ χεῖρας οὗτος μὲν τὰ βιβλία, ἐκεῖνος δὲ
τὰ ὅπλα, διότι ἄνευ ἀσκήσεως ἀπομανθάνουν τὴν χρῆσιν
αὐτῶν) Λακων. Μεσσ. κ.ά. Μὲ τὸ κορμὶ καὶ τ' ἄρματα (καθὼς
εἰς τὸν εὐσωμον ἄνδρα ἀρμόζουν λαμπρὰ ὅπλα, οὕτω
δίκαιον εἶναι καὶ ὁ εὐθύς καὶ δραστήριος ἄνθρωπος νὰ πορίζε-
ται κέρδη ἐκ τῶν ἐπιχειρήσεών του) Ἀθῆν. Εἶναν κ' ἐκον-
τούρευαν κ' ἐκεῖνος ἔλεεν, τ' ἄρματα μ' ποῦ νὰ κρεμάνω;
(κάποιον δὲν ἐδέχοντο διὰ φιλοξενίαν καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε,
ποῦ νὰ κρεμάσω τὰ ὅπλα μου; Ἐπὶ τοῦ ἐξακολουθοῦντος
νὰ ὀμιλῇ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μὴ δεκτῆς γενομένης
αἰτήσεώς του) Τραπ. || Ἀσμ.

Τ' ἀντρειωμένον τ' ἄρματα δὲν πρέπει νὰ πουλειῶνται,
μόν' πρέπει τα Σ' τὴν ἐκκλησιὰ κ' ἐκεῖ νὰ λειτουργεῖνται
πολλαχ.

Μαίδε σπαθὶ μὲ λάβωσε, μαῖδ' ἄρμα τοῦ πολέμου
Κορινθ.

